

XX/2
DUBEN 2018
5,- Kč

KOKORSKÉ NOVINY

Občasník pro občany městečka Kokory a nejen pro ně

Dubnová třešeň v zahradě redakce, zasazená společně současnými majiteli před více než padesáti léty.

Foto KN

ÚVODNÍK

Dvacátý ročník Kokorských novin představuje své druhé, dubnové číslo a redakce děkuje všem čtenářům, kteří k nám, ať už před mnoha lety, či nedávno, našli cestu. O některých z nich píšeme uvnitř listu v rubrice ohlasy na Kokorské noviny, zejména o těch, kteří k pestrosti našich novin nějakým způsobem přispívají. Bohužel jich není příliš mnoho a to je nám líto. Těm, kteří tak činí, však děkujeme o to víc. Máme o čem psát a to je to hlavní.

Přesto se však o osud našich Kokorských novin bojíme. Přes opakované výzvy se dosud nepřihlásil nikdo, kdo by se chtěl na vedení novin výrazněji podílet a naši redakci posílit a výhledově i převzít. Ať už se to týká námětů a článků, zajímavých fotografií, nebo administrativní práce. Šéfredaktor je nejen připraven pomoci, ale vzhledem k věku a zdravotnímu stavu, také případně noviny bez problémů předat do mladších rukou. Čekáme na vaše nápady i návrhy.

Bohužel se to netýká jen šéfredaktora Kokorských novin, ale také pisatele obecní kroniky. Oba posty byly a částečně dosud jsou soustředěny do jedné rukou. Kronikář už delší čas (čtenáři o tom byli informováni v KN) ani listinným, ani elektronickým způsobem už klasickou kroniku nevede a plně se soustředil na obsahové, technické i administrativní vedení Kokorských novin. Ostatní kronikářské povinnosti, jako je spolupráce s vedením obce při vyřizování dotazů i cizích občanů na některé historické skutečnosti, rodovou a historickou problematiku obce, přednášky pro školu i občany, to vše dosud plní. Na více však už nestačí a vyzývá i touto formou kompetentní činitele i občanskou veřejnost k nalezení přijatelného řešení.

Prosíme, pomozte, a přihlaste se ke spolupráci, ať nakonec nezůstanou Kokory bez kroniky a bez oblíbených novin.

Navíc jsou dalším tlakem na redakci připravované předpisy, které mohou mnohé zajímavé obrázky, jména i texty vyřadit nebo okleštit.

V této souvislosti nemohu nepoužít zbožné přání, které jsem vyslovoval už před mnoha lety a platí dodnes: „Aby nás Pán Bůh při zdravém rozumu zachoval ráčil“

KŠ

MIMOŘÁDNÉ ZASTUPITELSTVO OBCE KOKORY

Bylo svoláno na 5. 3. 2018. Na programu byl prakticky jediný bod a to schválení rozpočtu obce Kokory na rok 2018, což se 14. 2. nepodařilo (viz článek starostky v minulém čísle KN). Tentokrát už bylo vše v pořádku a tak můžeme stručně konstatovat: **Zastupitelstvo obce Kokory rozpočet na rok 2018 schválilo jako vyrovnaný.** Položkový rozpočet byl vyvěšen a zveřejněn v souladu s příslušnými předpisy na úřední desce obce a je dále k případnému nahlédnutí k dispozici na obecním úřadě.

SPOLEČENSKÁ KRONIKA

V tomto čísle KN má společenská rubrika jen dvě položky a to narození dětí a významná jubilea občanů, dožívajících se osmdesáti a více roků.

NAROZENÍ DĚTÍ

V měsících únoru, březnu a dubnu 2018 se narodilo (zatím) pět dětí, tři chlapečci a dvě děvčátka.

Dne 22. 2. se narodil chlapec Daniel Kunc

Dne 19. 3. se narodilo děvčátko Amálie Urbancová

Dne 21. 3. se narodil chlapec Pavel Uvíra

Dne 1. 4. se narodilo děvčátko Emma Lenfeldová

Dne 7. 4. se narodil chlapec Adam Sehnálek

Jménem obce Kokory i Kokorských novin vítáme nové občanky srdečně mezi námi a přejeme jim i jejich blízkým, aby děti vyrůstaly ve zdraví a rodinné pohodě, ke spokojenosti jejich rodin i spoluobčanů.

VÝZNAMNÁ VÝROČÍ

Občanů, kteří dovršili ve sledovaném období dubna až června 2018 věk 80 a více roků, je tentokrát rovná desítka.

Dne 24. 4. dosáhla věku 82 let paní Hildegarda Nováčková CD

Dne 28. 4. dosáhla věku 84 let paní Marta Baťová CD Kokory

Dne 9. 5. oslaví kulatých 80 let pan Bohumil Čechák

Dne 16. 5. dovrší polokulatých 85 paní Emilie Doleželová

Dne 27. 5. dosáhne věku 81 roků pan Jaroslav Horák

Dne 1. 6. dovrší věk 87 roků paní Milada Bradová

Dne 3. 6. dosáhne věku 81 roků paní Jaroslava Zobalová CD

Dne 10. 6. dosáhne požehnaných 97 let paní Justina Kupková

Dne 13. 6. dovrší věk 86 roků paní Zdeňka Miklíková

Dne 19. 6. dosáhne věku 82 roků paní Ludmila Černá

Všem jubilantům přejeme za Kokorské noviny, obec i spoluobčany hodně zdraví a životní pohody v kruhu rodiny a blízkých a šťastná další léta mezi námi. Oslavenci s kulatou osmdesátkou to přejeme dvojnásobně a navíc k dobrému zdraví výborný tón a utužení pověsti znamenitého zpěváka.

(Dle GDPR – schváleno)

UKLIÐME SVĚT, UKLIÐME ČESKO

Již tradičně se naše obec, dne 7. dubna 2018, zapojila do celorepublikové dobrovolnické akce „Ukličme svět, uklíčme Česko“. Akci pořádala obec Kokory ve spolupráci se ZŠ a MŠ Kokory a místními spolky. Zahájení akce proběhlo v devět hodin před budovou základní školy v Kokorách, kde byly předány pracovní pomůcky, a proběhlo společné focení...

Akce je připravena. Vyrážíme na úklid.

Foto archiv obce

Nejpočetnější zastoupení měli malí dobrovolníci ze ZŠ a MŠ Kokory, někteří i v doprovodu rodičů, s nezanedbatelnou podporou zástupců pedagogického sboru ZŠ Kokory. Tentokrát jsme se nejvíce zaměřili na břehy potoka, okolí hřbitova, rybníka a starého hřiště pod Bramborem. Je to nepochopitelné, ale opět se zde z neznámých důvodů nahromadilo množství komunálního odpadu, které sem však neodložil nikdo jiný, než někteří naši nepoučitelní spoluobčané, kteří jsou patrně lhostejní ke svému okolí, pod heslem „co je za plotem, mě nepálí“.

Po dobře odvedené práci jsme se všichni sešli mezi jedenáctou a dvanáctou hodinou na starém hřišti pod Bramborem, kde bylo pro všechny zúčastněné připraveno posezení, zasloužené občerstvení a také špekáčky, které jsme si společně opekli. O zázemí se nám postarali členové 1. AC Kokoráček. Počasí nám tentokrát přálo a užili jsme si krásné dopoledne.

Je to trochu těžké, ale zvládneme to.

Foto L. R.

Sesbírání odpad byl soustředěn pod stříšku na starém hřišti a dalších sběrných místech, odkud byl následně hromadně odvezen. Za tu krátkou dobu bylo nasbíráno a uklizeno celkem 550 kg odpadu, z toho se podařilo vytrždit 250 kg. Část odpadu byla vyvezena při následně pořádaných akcích dne 14. dubna 2018 - svozu nadměrného a nebezpečného odpadu a rovněž sběru železného šrotu pořádaného SDH Kokory.

Tak příště zase všichni, sejdem se jako obvykle...

LR

VELIKONOČNÍ VÝSTAVA

Obecní úřad Kokory pořádal ve dnech 25. 3 a 26. 3. 2018 Tradiční výstavu s velikonoční a jarní tematikou. Prezentace výrobků byla opět jako vždy velmi různorodá. Vystavovala Základní škola a Mateřská škola Kokory, občané z Kokor i okolí, z Centra Dominika Kokory.

Pohodové nedělní odpoledne. Rodinná návštěva výstavy určitě potěší, zvláště, když děti poznají své výrobky.

Foto KN

V malé zasedací místnosti letos prezentovala své výrobky chráněná dílna Sdružení MOST K ŽIVOTU z.s. z Přerova, kde bylo mnoho zajímavých hraček ze dřeva, originální tašky z riflí, spousta keramických výrobků. Toto sdružení zaměstnává osoby se zdravotním postižením.

Čistě dřevěné hračky a skládačky z chráněné dílny.

Foto KN

Jako obvykle spousta lidí tvrdilo, že „opravdu letos nic nebudou kupovat“, tak opak byl pravdou. Mnoho návštěvníků odcházelo obtěžkáno výrobky z výstavy. Fotografie z této výstavy byla rovněž zveřejněna v deníku Právo. Děkujeme všem vystavovatelům, kteří přispěli svou rukodělnou činností ke zradu této výstavy.

IL

Z KOKORSKÉ ZŠ A MŠ

Ještě maškarní karneval v MŠ

V pondělí 19. února si děti zprjemnily pobyt v MŠ maškarním karnevalem. Děti přišly do školky už v maskách, takže rej masek probíhal už od rána. Sešlo se tu několik princezen, klaunů, Spidermanů, pirátů a mnoho dalších masek.

Během dopoledne si děti zatančily, zasoutěžily a na závěr čekala každého sladká odměna.

Od princezen až po vězně.

Foto archiv MŠ

S KARNEVALY SE ROZTRHL PYTEL

Jako už tradičně se i letos konal karneval v režii školní družiny.

V pondělí 19. února se děti bavily nejen tancem, hrami, ale také soutěžení. Zavítala k nám spousta krásných masek. Od princezen, ohnivých královen, přes rytíře, kouzelníky, klauny až k čertům. Karnevalové odpoledne uteklo strašně rychle. Po rozdání odměn si slíbili, že se příští rok na karnevale opět uvidíme.

Olga Plaskurová

To je ale silný karneval.

Foto ŠD

Mateřskou školu přijelo do Kokor navštívit 21. února divadlo s hudebně prožitkovým programem „Kouzelný zvoneček“. Děti se proměnily v tanečníky, zpěváky a muzikanty, kteří se hrou seznámili s netradičními hudebními nástroji jako je šamanský buben, brumle, tibetská miska, frčák a další.

Děti si hrály a tvořily společně v rytmu hlavně pro radost a dobrou náladu

Bubínek je zdrojem radosti. Jistě to znáte z domu.

Foto MŠ

RECITAČNÍ SOUTĚŽ

Je tu opět únor (únorové KN jsou ovšem již uzavřeny) a s ním již tradičně recitační soutěž. Proběhla ve středu 21. 2. 2018, přihlášeno bylo celkem 28 soutěžících. Byli rozděleni do čtyř kategorií. Nejmenší, děti ze školky, poměřily své síly s prvňáčky, další kategorii tvořily děti z druhé a třetí třídy, následovala čtverka s pětkou a v poslední kategorii se utkali

žáci druhého stupně. Všichni recitátoři si připravili zajímavá vystoupení a porota neměla vůbec snadné rozhodování. Celou soutěž zpestřily scénky, které sehrála děvčata ze čtenářského klubu. Netradiční pojetí Perníkové chaloupky i slovenská varianta známé pohádky o Popelce sklídily úspěch, stejně jako taneční číslo žákyně deváté třídy Marty Tomáškové. Potlesk a uznání si zasloužili všichni soutěžící. O umístění na prvních třech příčkách, a tedy i o tom, kdo dostane sladkou odměnu, porota nakonec rozhodla takto:

Začalo se u těch nejmenších a MŠ si vedla výborně.

fota archiv ZŠ

1. kategorie : 1. Mikhailo Zvonar a Elen Rýcová (MŠ)
2. Alena Chroboková (MŠ)
3. Petr Chovanec (1.třída)
2. kategorie: 1. Ivana Niessnerová (3.), Ema Děrdová (3.)
2. Štěpánka Jurečková (3.)
3. Zoja Mandátová (3.)
3. kategorie: 1. Mariana Ryšánová (5.)
2. Jakub Děřda (5.)
3. Nela Červenáková (4.)
4. kategorie: 1. Viktorie Marková (7.)
2. Eliška Jurečková (6.)
3. Veronika Červenáková (7.)

Děvčata ze Čtenářského klubu v netradiční pohádce. KN se omlouvají těm nejlepším, že museli na slávu čekat tak dlouho.

Všem tleskáme za odvahu vystoupit před publikem a porotou, poděkování patří také Lucii Bradové a Zuzaně Ogurčákové, které celou soutěž moderovaly.

Mgr. Miroslava Medříková

ŠKOLA HROU ANEB UČÍME SE SAMI

Dne 28. 3. 2018 se v ZŠ i MŠ Kokory uskutečnil Den učitelů na počest narození Jana Amose Komenského. Na začátku první hodiny nám slečny ze Čtenářského klubu zahrály scénku a zarapovaly, čímž jsme si připomněli některé zajímavosti o životě a díle „Učitele národů“. Poté již následovala výuka dle rozvrhu, i když trochu netradičně. Děti si užily spoustu zábavy a dobrodružství, také se přiučily novým věcem a doved-

nostem a zahrály si hry, které si pro ně spolužáci v rolích učitelů přichystali. Všem se projektový den moc líbil a už se těší na příští rok.

Natálie Zaoralová, Veronika Červenáková (7.tř)

Vidíte, jak se to daří. Třeba se dočkáme a některé z těchto dětí se stane učitelkou a bude učit doma v Kokorách.

Foto ZŠ

ZÁPIS DO 1. TŘÍDY

Zápis do 1. třídy (konal se 12. dubna) byl tentokrát motivován postavou krtečka a jeho kamarádů, které měly děti na pozvánkách, vizitkách, dárkách. Žáci 5. třídy pomáhali se zápisem v kostýmech pohádkových postav a byli moc šikovní. Již tradičně si prváčky odnášeli ze školy také svůj první domácí úkol, připravit si na zahájení školního roku cokoli s motivem krtečka, ať už kufík, knížku, pohlednici, obrázek. Nemusí se bát, že na úkol zapomenou, informace o něm najdou rodiče v knížečce o škole, kterou od nás dostali. **K zápisu přišlo 17 dětí.** Moc se na ně těšíme při slavnostním zahájení školního roku 3. září 2018.

Mgr. Marie Kondlerová

Děti se také těší. Ještě jedny prázdniny a pak hurá do školy.

fota ZŠ

KOKORSKÝ OBECNÍ LES NA JAŘE 2018

Na konci února 2018 byla v našem lese provedena kontrola ze strany České inspekce životního prostředí, přičemž bylo zjištěno, že plánované zalesnění vybranými dřevinami probíhá v některých oblastech velice úspěšně, ale jinde máme zase ztráty až cca 90%. V následujícím období bude nutno v oblastech, kde se zalesnění nedaří, tyto kultury doplnit, případně zvážit jiný, vhodnější typ dřeviny pro tu kterou lokalitu a zabezpečit jejich ochranu před zvěří. Zejména se jedná o nelesovskou špici, kde se v dolíčku mezi poli sazenicím olše nedaří. V následujícím období zde bude, dle zvážení odborného lesního hospodáře, pravděpodobně vysazen jasan, či dub, kterému se zde daří.

Naším cílem je pokračovat v již zahájené pozitivní obměně obecního lesa. Práce jsou prováděny co nejefektivněji ku prospěchu lesa, zejména zabránění nebo předcházení negativním vlivům, jako je kůrovcová kalamita, extrémní sucha a působení člověka.

Z médií jsme v poslední době zaznamenali mnoho negativních informací o větrných kalamitách, které decimovaly celý Olomoucký kraj. Našemu lesu naštěstí větší škody způsobeny nebyly. Jedná se pouze o několik vyvrácených smrků. Větší plochy postiženy nejsou.

Výběžek u Žeravic po útoku kůrovce.

Foto LR

Zato kůrovec se nevyhýbá ani našemu lesu. Mezi největší souvisle zasažené plochy, které bylo nutno pokácet, patří výběžek u lesní cesty do Žeravic. Snažíme se reagovat včas, abychom předcházeli masivnějšímu kácení.

Polom v měřítku obecního lesa.

Foto LR

Montáží závor a stavbou dřevěných ohrad na přístupových lesních cestách jsme se snažili vytlačit z našeho lesa motorkáře a čtyřkolkáře, kteří likvidují lesní cesty, narušují kořeny stromů a plaší zvěř, ale přesto do našeho lesa stále pronikají i těmi zdánlivě nejnepřístupnějšími místy. Na některých závorách byly dokonce odstraněny a odcizeny zámky, které musíme dokupovat a nahrazovat.

Pro potěchu ukázněných návštěvníků lesa jsou zvelebována a postupně rozšiřována odpočinková místa v našem lese. Uvítáme i Vaše případné nápady na zřízení odpočinkového místa v malebných lokalitách našeho lesa.

LR

KOKORSKÉ POČASÍ

Přesně v době, kdy jsme uzavírali únorové číslo Kokorských novin v polovině měsíce se počasí zlomilo. Do této doby jsme si pochvalovali mírnou zimu, ale to už pomalu přituhovalo. Na konci února opakovaně klesly ranní teploty pod mínus 10°C a nastoupily i mrazivé dny. Byly to holomrazy, i když na některých plochách se sníl v malé vrstvě ještě udržel. Začátek března měl podle předpovědí znamenat oteplení. To se však

trochu opozdilo a mrazy až mínus 13°C trvaly až do 5. března. Ke konci 1. dekády se však přihlásilo jaro. Např. kolem 8. března na MDŽ (svátek je někde dodržován a zmiňován, jinde nahrazen původním Svátkem matek) dosáhly odpolední teploty ve stínu 10°C a v závětrí na sluníčku už bylo velmi příjemné. Zima se však překvapivě držela a ještě v polovině března zlobily ranní mrazy a později i denní teploty se držely pod nulou. V Kokorách jsme téměř nic netušili, ale nedaleko za Svatýn Kopečkem řádila 17. a 18. 3. vichřice, jejíž následky jsme mohli vidět na internetu. V poslední dekádě už zůstávaly nad nulou i noční teploty a denní vystoupily na 10°C. Podobně tomu bylo i na velikonoce. Ráno na Velký pátek bylo slunečné, 5°C nad nulou a teplota pomalu stoupala. Velikonoce pak byly vcelku příjemné. Začátkem dubna už přímrazky ustoupily a denní teploty se přehouply přes 10°C. Příroda pomalu začala dohánět zpoždění. Např. 4. 4. ráno 6°C, polojasno, slunečno, odpoledne na venkovním čidle + 22°C, ve stínu 16°C, větrno. Vláhly moc nebylo. 8. dubna bylo na internetu psáno -svěží vítr- ale v redakci jsme honili po dvore všchno lehčí a rozměrnější. Další slunečný den jsme už zaznamenali letní teplotu 25°C. V nešťastný pátek 13. 4. po teplé noci šťastně zapršelo. Bylo to sice pouhých 7 mm, ale přece něco.

V polovině měsíce jsme už zaznamenali i noční teploty + 17°C, všechno rozkvetlo a jaro bylo v plném proudu. Ale to už bude patřit do červnového čísla.

KŠ

POUTNÍ CESTA DO ŘÍMA, II. ČÁST

S naší cestovatelkou Zuzanou Habáňovou jsme už prošli v Kokorských novinách a s pomyslným batůžkem opravdu pořádný kus světa. Naposled to bylo italské Toskánsko na poutnické cestě do Říma zvané Via Francigena. Kolem olivových hájů s malými kamennými zídkami došli poutníci Zuzana a Jiří Habáňovi k úžasnému městečku Abbádía Isola, ubytovali se ve středověké pevnosti a večer si dopřáli trochu zábavy před další cestou. Dále už vypráví naše cestovatelka sama:

Ubytování skutečně bytelné.

Foto autorka

V ranní mlze opouštíme krásné městečko. Vinice a cypřiše vystřídaly polní cesty a středověké tvrze s nepřehlédnutelnými věžemi. Z dálky na nás mává vítální stařík a zve na malé občerstvení. Místo sklenky domácího vína nám natočí rovnou celou láhev a věnuje několik uvařených vajec. Zaplatit prý máme tolik, kolik uznáme za vhodné. Večer, vyčerpaní po dlouhých 30 kilometrech přicházíme k Sieně.

Italský pár v Sieně má pravé poutnické hole.

Foto J. H.

Město se nachází na třech vysokých pahorcích a dá nám pořádně zabrat, než je vystoupáme. Za středověkými branami nás pohltí historické město. Úzké uličky lemované vysokými domy nás vedou ke sluncem zalitému náměstí. Úžasné město. Jediný šrám na kráse jsou, tak jako na všech turistických místech, davy lidí. Dnes máme spát na farnosti, klepeme tedy na dveře kláštera, odkud vyjde řádová sestra a ukazuje na vedlejší budovu. Farnost má na starost Chorvat, který utekl před zvěrstvami války z bývalé Jugoslávie. Ubytuje nás ve skromném, ale moc pěkném pokojíčku a důrazně oznámí: „V osm hodin je večere.“ Moc tomu nerozumíme, v osm jdeme tedy do jídelny. Po krátké modlitbě si můžeme nabrat, na co máme chuť. Dušená zelenina, grilované maso přílohy, pizza, saláty, ovoce. Poutníci z Francie rozlévají lahodné víno a vládne tu skvělá atmosféra. Tak strašně jsme se přejedli, že jsme se rádi další dny vrátili na bagetovou dietu.

Všechny (i podzimní) cesty vedou do Říma.

Foto J. H.

Ráno dostaneme i typickou italskou snídani, tedy sladké pečivo a kávu. Děkujeme přítomným řeholnicím a za celý pobyt platíme tolik, kolik sami chceme. Zajdeme se ještě podívat na náměstí a pak už liduprázdnými ulicemi krásnou Sienu opouštíme. Toskánsko je nejkrásnější na jaře, kdy se vše zelená či na konci léta, obilná pole jsou zbarvená do zlata nebo zde kvetou slunečnice. Teď na konci září jsou zoraná pole hnědá, krásná cypřišů podél cest tak vůbec nevynikne.

Přes počáteční deště máme slunečné počasí s příjemnými teplotami, které nás již neopustí. Naopak v létě teploty přesahují 40° C, putovat v takovém vedru musí být muka. Dnešní trasa je nudná, velmi dlouhá a provází mě bolest nohy. Nocleh máme v nepříliš hezké, ale velmi levné ubytovně, kde sdílíme pokoj s podivným Švýcarem. Vypadá jako Ježíš, už šest měsíců putuje několik tisíc kilometrů ze španělského Santiaga do Říma. Obdivuhodný výkon. Zkoumám bolavou nohu, na chodidle mám veliký otlak, a protože trpím od dětství cukrovkou, je to problém. Posílám telefonem fotku a radím se s kamarádem chirurgem. Měla bych si dát pauzu, noha si musí odpočinout.

Vše řádně zdokumentovat. Fotograf J. Habáň v akci

Foto Z. H..

Půvabnou krajinou ujdeme 10 kilometrů do malého městečka Buonconvento. Rádi bychom popojeli ještě dál, jenže je neděle a vůbec nic odtud nejede. Je nemožné sehnat ubytování, nakonec se nad námi slihuje mladá Italka a přímo v historickém centru nám pronajme pokoj. Ve městě se totiž konají velké slavnosti. V bytě sice nejsme sami, máme tu ale kuchyň a moc pěkný pokoj. Noze dopřávám odpočinek, odpoledne nás však přemůže zvědavost a vyrazíme omrknout festival. Všude se jí a pije, my chceme taky, jenže nikdo nemluví anglicky a pořadatelé jsou z nás bezradní. Nakonec nás usadí a obslouží místními dobrotami. Kousky lasagni, dušená játra, grilované maso, koláčky, vše završeno panáčkem místní pálenky a jako dárek láhev toskánského vína. Aspoň nám večer rychleji uteče.

Děvčata degustují kvalitní italská vína (láhev 700 Kč)

Foto archiv

Otlak se na odpočaté noze zmenšil, a tak pokračujeme dál. Sotva vyjdeme na ulici, potkáme Karen. S radostí se zdravíme, prohodíme pár frází a už si to peláší dál. Dnešní úsek je jeden z nejhezčích. Kam oko dohlédne, všude sluncem zalité vinice, olivy a aleje mohutných cypřišů. V rodinném podniku se právě zpracovává víno, a tak se rádi zastavíme na ochutnávku. Sedí tu několik poutníků a my se zapovídáme s partou chlapíků z Německa. Odpoledne dorazíme do San Quirica, dalšího z malých toskánských měst s kouzelnou atmosférou. Hlavu složíme v jedné ze dvou ubytoven u kostela, kde opět potkáme naši Kanadanku. Zajdeme s tátou na pizzu, projdeme se historickými uličkami a jdeme spát. Karen mě ale přemluví, ať jdu s ní a naší známou Monikou, která je v druhé ubytovně, na sklenku vína. Proč ne? V hospůdce si objednáme láhev červeného za šokujících 700 Kč, nic levnějšího tu prostě neměli. Postupně se k nám připojí další známi i neznámi cestovatelé a bujarý večírek končí dlouho po půlnoci. Je to bohužel poslední setkání s těmito úžasnými ženami.

Následující úsek má skoro 40 km, vede přes hory, a protože jsme odpočinkem ztratili den, přejedeme ho autobusem do dalšího městečka Radicofani. Je ještě více okouzující než předchozí městečka. Nad hlubokým údolím se tyčí kamenné domy seskupené kolem katedrály, zdravíme se s poutníky z daleké Brazílie a skvělou atmosférou si vychutnáváme u skvělého espressa.

Cesta z městečka Radicofani

Foto autorka

Po hřebenu hor směřujeme na jih a kocháme se pohledy na údolí. Oblé kopečky poseté zříceninami hradů a tvrzemi se střídají s divokou přírodou, rozervanými skalami a krajina hraje všemi barvami. Úžasná kompozice pro naše fotoaparáty. Jenže já tuším, něco není v pořádku.

Liduprázdnými horami sestupujeme do nížin, kde se objevují první usedlosti a vesničky. Opouštíme Toskánsko a pokračujeme dál krajem Lazio nudnou rovinou. Dnes budeme spát v klášteře ve městě Aquapendente, které leží na vrcholu vysokého kopce. Řádová sestra nás provádí tichým klášteřem, můžeme využít prádelnu, výborně vybavenou kuchyň, čisté koupelny na chodbě a malé dvoulůžkové komůrky na spaní. I zde platíme tolik, kolik se rozhodneme. Táta utíká zpět do města koupit nějaké jídlo, kde potkává Karen z Kanady. Je nám záhadou, jak za dnešní den zvládla 60 kilometrů, zřejmě nejsme jediní, kdo využil místní dopravu. Mě však trápí něco jiného. Velká bolest nohy, posílám fotografii otlaku doktorovi a ten mi rázně zakazuje jít dál. Banální otlak u zdravého člověka nic neznamena, u mě, s cukrovkou trvající 36 let, velké riziko amputace. Tohle už nespraví ani pár dní odpočinku. Zdrčeně to oznamuji tátovi, tak moc mě to mrzí. Do cíle nám zbývá týden chůze a 160 km. Táta jen mávne rukou: „Zdraví je přednější, přece se nevrátíš bez nohy.“ Uvaří skvělou večeři a pak vyčerpaní namáhavou cestou i nešťastnou situací usínáme.

Ráno je moudřejšího večera, jsme svěží a veselejší. Naposledy se kocháme výhledy na krásnou krajinu, s lítostí zamávám na kolemjdoucí poutníky, moc mě mrzí, že už nepotkáme ty, s kterými jsme na se cestě neustále míjeli. Nasedáme na autobus a už se vezeme do Říma. Projíždíme kolem blankytně modrého jezera Bolsena, kam jsme měli dnes dojít, historickými městečky, čím více se blížíme k Římu, příroda se mění v betonovou zástavbu s dopravní zácpou. Uvažuji, co dál. Po příchodu do Říma, tedy za týden, jsme měli letět na Sardinii. Levné letenky tam, zpět domů a veškeré ubytování nejde změnit a peníze vrátit. Můžeme hned odletět draze domů, ale já toužím náš výlet zakončit u moře. Na internetu vidím levné letenky na Sicílii s návratem do Krakova, jenže o tomhle ostrově nic nevím. Táta se směje, že bude létat po celé Evropě. Netuší, že bude. Jsem dobrodruh, nikdy nic nevzdávám, a tak se prostě nějak dostaneme na Sardinii a odtud kupuji tu nejlevnější letenku s přestupem v Miláně, přiletem do Norimberku a pak nějak pojedeme do Prahy. Ať to máme pořádně dobrodružné.

V hektickém Římě nám trvá, než se s těžkými krosnami na zádech dostaneme městskou dopravou do centra, kde nás dav lidí unáší k bazilice svatého Petra. Krásné místo, náměstí je však tak přeplněno, že se jen rychle vyfotíme, pohádáme a utíkáme pryč. Poutní kancelář ani nehledáme, na certifikát o absolvování Via Francigeny má nárok jen ten, kdo ujde posledních 150 kilometrů. Ty jsme bohužel jeli autobusem. Původní plán byl zde přespat a navštívit Koloseum. Prodereme se z davu pryč, na starém odlehklém nádraží nám pomáhají ochotní lidé koupit lístky, najít vlak a za chvíli ujíždíme do 80 kilometrů vzdáleného přístavu, odkud by měly jet tři trajekty na Sardinii. Mimochodem otlak se zklidnil, pomohla i rada mamky užívat antibiotika a noha mi naštěstí zůstala celá. Dva trajekty nám již ujely, ten poslední naštěstí stihneme a spokojeni se temnou nocí plavíme Tyrhénským mořem vstříc novým zážitkům. Ale o tom třeba příště.

Náměstí sv. Petra v Římě jen pro nás Kokoráky.

Foto archiv Z.H.

Směrovka ukazuje jasně a charakterizuje tuto naši pouť.

Foto Z. H..

Co říct závěrem? Během 14 dní jsme s tátou ušli 330 km napříč celým Toskánskem, tou nejkrásnější částí cesty. Jsme jedni z mála Čechů, kteří prošli všechny tři nejvýznamnější evropské poutě.

Italská Via Francigena, to jsou vinice, cypřiše, olivovníky a kouzelná historická městečka. K tomu úžasné červené víno a skvělé místní kuchyně. Ubytování je na cestě méně, je dobré si ho předem zajistit, ať máte kde spát. Norská cesta svatého Olafa, to je nekonečná divoká příroda, ne vždy dobře značený a fyzicky náročný terén. Celé dny nikoho nepotkáte, ideální pro samotáře, zapomeňte však na každodenní posezení u vína či piva,

na restauraci narazíte jen výjimečně, sem tam na supermarket. Nám se nejvíce líbila svatojakubská cesta do Santiaga. Rozmanitá krajina, šťavnatě zelená příroda a lidé mnohem přátelštější. Neváhejte a zkuste kouzlo poutních cest. Není důležitý cíl, ale cesta samotná. Šťastnou cestu!

Z.H.

Přípitek na rozloučenou s poutními cestami, s Toskánskem i Římem a hurá na Sardinii. Ale o tom až příště.

Text a foto Vaše Zuzana

NAŠE CESTOVATELKA NA BESEDĚ DOMA

Zuzana Habáňová píše do Kokorských novin, dalo by se říci se železnou pravidelností. Přesto osobní kontakt s touto statečnou rodačkou a její vyprávění se spoustou obrázků je pro zájemce o její zážitky ze světa velmi cenný. Cestopisnou besedu si proto málokdo nechá ujít. Tak tomu bylo i tentokrát (už podruhé) a o dojmech účastníků píše paní Irena Lichnovská:

CESTOPISNÁ PŘEDNÁŠKA ZUZANY HABÁŇOVÉ

Dne 11. března 2018 ve 14,30 hod. ve školní jídelně Základní školy Kokory pořádal Obecní úřad Kokory druhou cestopisnou přednášku zdravotně handicapované kokorské rodačky Zuzany Habáňové.

Letošní tématem bylo nejdříve Norsko, poutní cesta sv. Olafa. Tuto cestu absolvovala se svým otcem Jiřím. Jednalo se o dálkovou poutní trasu, podobnou jakou je cesta do Santiaga de Compostela.

Vyprávění bylo prokládáno zajímavými fotkami, místy nedotčené přírody, které pořídila během cesty. Zuzka rovněž zmiňovala postřehy i o ubytování, které bylo leckdy opravdu spartánské. Cestou potkali minimálně poutníka, převážně Němců. Na začátku cesty dostali credencial (průkaz poutníka), do kterého sbírali razítka z míst, kudy procházeli a na závěr této poutní cesty, jim byl vydán dekret o úspěšném zdolání cesty. Jednalo se opět o velmi náročnou cestu, kde si Zuzka hrábla až na dno svých sil.

Jarní práce ještě nezačaly, je čas cestovat po světě.

Foto KN

Další část přednášky se týkala ostrova Sulawesi, známého také pod dřívějším jménem Celebes. Ostrov vypadá jako chobotnice se čtyřmi chapadly, avšak dle Zuzčiného vyprávění se spíše jedná o podobu rozkvetlé orchideje. Tento ostrov se nachází mezi ostrovem Kalimantan a souostrovím Moluky. Hlavním městem je město Makassar. Sulawesi je známé především pro ideální podmínky pro potápění. Na snímcích, které Zuzka prezentovala, byla vidět průzračná voda, kde se rovněž se svým přítelem potápěla. Doprava na tomto ostrově byla složitější a to samé platilo i o ubytování. Podstatná část ostrova Sulawesi je pokryta nedotčenou vegetací a tropickými pralesy. Velmi nás upoutal snímek chrlicí sopky, proti noční obloze, který byl velmi impozantní.

Za okny téměř jarní sluníčko - příjemné posezení.

Foto KN

Tato přednáška byla opět velmi poutavá a návštěvník musel v duchu hluboce smeknout před "turistickým výkonem" téměř nevidomé cestovatelky Zuzany Habáňové. Opět byla dotazována zda své postřehy z cest nevydá knižně. Tak snad se dočkáme. Návštěvníci odcházeli z cestopisného vyprávění velmi spokojeni.

ODPAD – NEUSTÁLÝ PROBLÉM A OTÁZKA – KAM S NÍM ?

Jarní období je časem úklidu po zimě. Úklidu nejen v domácnosti, ale i začátek úklidu na našich zahradách. V současné době zjišťujeme, že nám stále chybí nádoby na třídění plastů a hnědé kontejnery na bio odpad. Zkusme se ještě před tím, než posílíme sběrná místa o další nádoby, zamyslet nad tím, jak vlastně odpad do těchto nádob ukládáme. Začneme plasty. Vhození velkého pytle do žlutého kontejneru určitě není nejvhodnější způsob uložení. Po čtyřech vhozených pytlích je kontejner plný a není šance již do něho něco umístit. Zkusme pytel rozvázat a volně

Co pijeme, už víme. Ale že bychom neuměli PET láhev ani sešlápnout? To přece není možné.

Foto OÚ

obsah vysypat. Bohužel ještě není ani samozřejmostí PET lahve sešlapávat. Tak svozová firma odváží i vzduch. Nezoufejme však, snad se naše myšlení časem zlepší. Stále tu máme 3 důvody proč třídit plasty:

Ekonomický – za vytríděný obalový odpad obec získá odměnu, za nevytríděný odpad obec pouze platí.

Ekologický – 50 % vytríděného plastu je obchodovatelná, materiálově využitelná surovina. Druhá polovina se používá jako alternativní palivo.

Potenciální – vstupní surovina je pro další vývoj nových zpracovatelských technologií nezbytně nutná.

Pokud Vám dává třídění odpadů smysl, a máte tu možnostpódivíte se pro zajímavost na 37. díl pořadu **MOJE ODPADKY**: <https://www.youtube.com/watch?v=wBLprIGkbBs>

Biologicky rozložitelný odpad je cenná surovina, která by měla zůstat doma a obohatit naše zahrady po správném zpracování o důležité živiny. O tomto jsme již také několikrát psali. Snad bychom mohli zorganizovat nějakou přednášku, která by nám tuto problematiku více přiblížila. Tak příště, zase něco o odpadech.

Starostka

VELIKONOCE 2018 V KOKORÁCH

Velikonoce jsou pohyblivé mimořádně významné církevní svátky, připomínající ukřižování Ježíše Krista a jeho následné zmrtvýchvstání. Mají však i svou civilní občanskou podobu, která z náboženského (i prastarého pohanského) pojetí vychází a nejrůznějšími tradicemi ji dokresluje. Každopádně jsou to i tradice ukončení šedého zimního období a vítání nastupujícího jara.

Několika řádky a žánrovými fotografiemi chceme letošní Velikonoce v Kokorách ilustrovat.

Ke květné neděli (tentokrát připadla na 25. března) patřila vždy obchůzka děvčat s vyzdobenou „jedličkou“, připomínající i slovy písně slavný vjezd Ježíše do Jeruzaléma. Jedličky před mnoha léty chystala pro děvčátka např. paní Kremplová ve větším počtu a mnohé maminky či otcové. V našich KN jsme už opakovaně „Jedličkářky“, zejména ze společenství Farnost Kokory, zachytili. Letos přišla do redakce i „nová dvojice“ z lokality Olomoucká (I. Niessnerová a L. Klvaňová), písnička (koleda) už byla ovšem jiná, než jsme byli zvyklí.

Každá jedlička je jiná.

Foto KN

Skupina děvčat ze společenství Kokorské farnosti posílila a tentokrát se představila v počtu jedenácti. Děvčata nám rostou přímo před očima. Skupina děvčat farnosti s jedličkami na schodech před kostelem.

Foto Jana Horáková z Nelešovic.

Na „Zelený čtvrtek“ (v redakci byl do stravy zařazen i zelený špenát) už večerní klekání obstarali „brkači“. Tentokrát bylo (za podpory rodičů) hodně těch malých, kteří se dušovali, že budou vstávat i brzo ráno, aby nechyběli a nebyla jim krácena odměna.

Na srazu byli první a každý už má „velký“ brkač.

Foto KN

Kapitáni Vilém Hluší a Erik Pokorný shromáždili své borce před farou a po poučení o bezpečnosti a dopravní kázni vyrazili na trasu po obci. Samozřejmě už bez tatínků a se třemi „tragači“ v čele.

Na základní fotografii, před startem jsme s pomocí kapitána V. H. identifikovali následující účastníky velikonočního brkání 2018:

Zleva od horní řady s udáním věku: L. Drabišák 13, J. Polák 13, E. Pokorný 14, M. Hluší 12, V. Hluší 15, V. Temlík 13, J. Zapletal 13, **střední řada:** L. Kráčmar 10, J. Šnajdárek 10, A. Zicha 11, K. Děřda 11, V. Pavlík 10, J. Děřda 8, M. Mičkal 9, A. Horák 10, F. Zachrdle 9, M. Zachrdle 9, **Dolní řada:** M. Zavadil 7, J. Kráčmar 5, L. Miništr 6, S. Stojan 7, J. Zapletal 7, J. Vašica. **Nejmenší M. Zlámál 5 je na samostatném snímku mezi tragači.** (Někteří z brkačů se dostavili až po fotografování, takže na obrázcích chybí např. Olda Zlámál)

Přes dvacet hrdinů na začátku akce. Kolik jich vydrží?

Foto KN

Večerní závěr první obchůzky. Zlatý déšť, v levém dolním rohu fotografie, nemá, na rozdíl od jiných let, ani kvítek. Foto KN

Trasa obchůzky po obci je stanovena tak, aby téměř ve všech staveních slyšeli věřící i ostatní občané, kteří jsou ochotni slyšet brkání, nahrazující až do soboty hlas zvonů. Přejeme brkačům, za jejich službu a za vztah k tradicím, hojnou odměnu a spolu s pamětníky dobrý pocit hrdosti nad tím, že v Kokorách nebylo velikonoční brkání, co je známo, nikdy přerušeno. Takových obcí zase tak mnoho není. O tom, že si občané brkačů váží, svědčí i poměrně vysoká vybraná částka odměn (částka je známá, je však chráněna bankovním klukovským velikonočním tajemstvím).

Nejmenší brkač Mareček Zlámal a dva nové „tragače“ bratrů Zachrdlových. Foto KN

Velký pátek započal jako slunečný, bez mrazu, teploty pak vystoupily během dne až na 12 °C, po poledni se však zatáhlo a byl to Velký pátek pochmurný. Co se na tento smutný den má, nebo nemá, nás učily babičky a maminky. Regionální noviny „5plus2“ z 29. 3. doplnily zákazy či zásady křesťanské (zejména postní) o staré údajně magické pořekadlo (citujeme bez komentáře): „Na Velký pátek nepohneš zemi, nezatopíš do východu slunce, neupečeš, nevypereš a nevybělíš, nezameteš, nevynesesh z domu, neprodáš, nepůjčíš, nedaruješ a nepřijmeš dar“. Že se otvírají poklady, je známo všeobecně. Magie dnes pomalu vyprchává a ustupuje, praktikující věřící však křesťanské zásady a zvyky dodržují.

Foto převzato.

Silnou a veřejnosti známou rodinnou skupinu koledníků se stejným a rovněž velmi známým příjmením jsme si pomoci sítí vypůjčili z „mrskutu“ v Rokytině. Není to zase tak neobvyklé, po meči totiž pocházejí také z Kokor.

HISTORICKÉ MEZNÍKY A VÝROČÍ

V minulém čísle KN jsme se dotkli významné události spojené s naší obcí z doby II. světové války – velké letecké bitvy nad Hanou z prosince 1944. Na toto téma jsme zaznamenali několik ohlasů čtenářů (např. M. M.) i článek v regionálním tisku, na který bylo třeba alespoň s odstupem reagovat. Když jsme k tomu přidali mimořádnou skutečnost, že rok 2018 je pro naši republiku významný „osmičkový“, vedlo to k rozhodnutí, uspořádat pro občany besedu na tato dvě témata a ukázat na jejich spojitost s naší obcí Kokory.

5. dubna se tak na pozvání starostky obce a kronikáře sešlo v jídelně základní školy 15 zájemců o tuto problematiku. Většinou šlo o pamětníky, přišli ovšem i občané „z ciziny“, např. z Krčmaně a Přerova. Obrazovou prezentaci si vzal po technické stránce na starost místostarosta L. Rýc.

Beseda pro věrné posluchače může začít.

Fota KN

Ke stému výročí vzniku samostatné Československé republiky prezentoval kronikář jeden z klíčových dokumentů té doby, autentickou kopii tzv. Pittsburgské dohody s podpisy např. T. G. Masaryka, Vojty Beneše a zejména kokorského rodáka reverenda Oldřicha Zlámala, vlivného katolického kněze, působícího už léta ve Spojených státech, kterému se podařilo sjednotit krajanské americké náboženské i světské komunity

k podpoře vzniku ČSR jako samostatného státu Čechů a Slováků a také zprostředkovat Masarykův přístup do Bílého domu. Dokument byl podepsán 30. 5. 1918, tedy právě před sto lety a jeho význam (zásadní zejména pro Slovensko) zůstal trvale platný až do současnosti.

V popředí kokorská rodačka M. Vitoslavská Dočkalová z Krčmaně. Dočkalovi se zajímali o podrobnosti ještě po skončení besedy.

Dále byla na pořadu besedy obrazová prezentace z historie závěru II. světové války pod názvem „Kokorský Liberátor“, která účastníkům znovu přiblížila a doplnila známé i méně známé události z letecké bitvy nad Hanou ze 17. prosince 1944. Je zajímavé, že se postupně vynořují zpod opony času další a další svědectví přímých účastníků, kteří před mnoha lety trosky Liberátoru 69, případně ohořelého střelce, na vlastní oči viděli. I kronikář, který sbírá materiály k této události více než 20 let, se z některých z nich poučil.

Potěšil zájem ze střední generace (např. pan Dočkal z Krčmaně a otec a syn Mazurovi z Haltýř), který budeme využívat i dále. Se zabezpečněním besedy výrazně pomohli starostka obce i místostarosta, už obvyklý nezájem zbývajících členů zastupitelstva (jen jeden se omluvil) a dalších občanů, včetně starších školáků, opravdu bolí a mrzí.

Jedinečnou kuriozitou se na závěr besedy staly staré lyže, které oběť přivezla rodina Horákova z Nelešovic. Oplechování lyží pod vázáním pochází totiž přímo z amerického Liberátoru; byl to tenký plech, který v den bitvy „spadl s nebe“ pod „Calábkovu skalou“ u Kopřivnice a který získal J. Horák nejstarší. Ten celý příběh, týkající se také parašutisty, který přistál v katastru obce Nelešovice, vyprávěl kokorskému kronikáři těsně před svou smrtí.

Ještě dva úkoly si pro tuto besedu kronikář uložil. Samozřejmě dále téma „Kokorského Liberátoru“ popularizovat a také poděkovat těm, kteří za války i v dobách pozdějších dokázali ocenit válečná hrdinství vojáků a civilistů a dbali o to, abychom nezapomínali. Byli to především kalábšský mlynář Ladislav Zapletal, Zlámalo, Markovi, pan Žitník z Rožnova, paní Jaroslava Kalabusová Vilímcová, spisovatel Jan Mahr (oba posledně jmenovaní nedávno zemřeli), ale i autoři kokorské pamětní desky a další, kteří se v této oblasti pozitivně angažovali. Všem, zejména také věrným účastníkům besedy, děkujeme.

Kš

NEOBVYKLÝ KULINÁŘSKÝ RECEPT

V rámci výměnného obchodu, který je mezi pěstiteli zeleninářů celkem obvyklý, jsem získala (za jarní sazenice „moštěnských“ rajčat) v polovině března 2018 od šéfredaktora KN méně obvyklou tmavozelenou tykev Hokaido. Ani zde se silnější zelená kůra nemusí loupat a dužina má krásnou oranžovou barvu.

Z půlky jsem udělala patřičně vylepšenou polévkovou verzi (přidala jsem na másle lehce podušenou zeleninu).

Další část dýně, jsem zpracovala následovně: na malý plech pokladěný pečicím papírem, který jsem jemně pokapala rýžovým olejem, jsem pokladla na kousky nakrájené hokaido, na kousky nakrájené jablko i se slupkou, trochou sterilovaných mandarinek bez šťávy, trochu rozinek, namočených v alkoholu - tuto směs jsem jemně pokapala sirupem z lesních výhonků, opepřila a pokapala ještě tmavým balsamikem.

Plech s takto vzniklou specialitou jsem vložila do středně vyhřáté trouby (doprostřed) a nechala 3/4 hodiny péci.

Poté jsem tuto směs použila jako přílohu k masu. Takto připravené jídlo odcházelo (podle známého Káji Maříka) rovnou do ledvin.

Kdo by toto chtěl zkusit, může použít i jinou variantu směsi, podle toho, kdo co má rád. Dobrou chuť. IL

Poslední Hokaidó ze zásob redakce. Duben 2018.

Foto KN

VALNÁ HROMADA SOKOLA KOKORY

Každoroční Valná hromada Tělocvičné jednoty Sokol Kokory se v roce 2018 uskutečnila v sále sokolovny 23. března za účasti 41 členů. Osou tradičního programu byly zprávy činovníků z jednotlivých úseků. Zprávu starosty přednesl bratr Radomír Veselský. Zhodnotil celoroční činnost Sokola, úspěchy v práci s házenkářskou mládeží, složitou situaci ekonomickou, problémy s dotačními tituly, s dodržováním kázně a pořádku v sále sokolovny i na hřišti, naznačil personální změny z minulého roku po omlazení výboru a podtrhl hlavní úkoly jednoty v roce 2018. Komplexní zprávu starosty doplnilo vystoupení náčelnice, oddílu házené, bratra V. Klvaní o strasti plné cestě k umělému povrchu hřiště, zpráva vzdělávatele a zejména náročná zpráva pokladní. Kontrolní komise doložila, že pokladní operace a celková činnost T. J. Sokol Kokory byly realizovány v souladu se stanovami veřejně prospěšného spolku a v souladu s ekonomickými a ostatními předpisy. V rozpravě vystoupili starostka obce H. Zittová a zástupce MS A. Brada, jako hosté a členové Sokola zároveň, dále A. Košťálek, D. Lörinczová a další členové.

Vše je připraveno, valná hromada může začít.

Foto KN

Důležitou informací bylo i představení záměrů NH a T. J. na rekonstrukci a úpravu povrchu hřiště na národní házenou. Stejně závažné je i výhledové napojení areálu sokolovny na nově budovanou kanalizaci. Celkově bylo znovu konstatováno, že správa a financování komplexu hřišť a sálu tělocvičny a zabezpečení cvičení a sportu pro všechny složky mládeže i dospělých a pro široké spektrum společenských a kulturních aktivit celé obce je mimořádně náročné a bez vícezdrojového financování a výrazné podpory obce i občanů se neobejde.

Usnesení, které na tyto skutečnosti i podněty ze zpráv a diskuze reaguje, bylo schváleno jednomyslně.

Příští valná hromada Sokola v roce 2019 bude mít volební charakter. Nejpočetnějšímu z klasických zapsaných spolků v obci přejeme zejména při vedení a ovlivňování orientace mládeže i vytváření podmínek pro zdravý životní styl napříč generacemi hodně síly a vytrvalosti, ale i podporu a pochopení pro tělovýchovu a sport.

KŠ

V rozpravě vystoupili i hosté. A. B. na VH nikdy nechybí.

Foto KN.

MYSLIVCI ZVOU NA STŘELBY

Myslivecký spolek HRADISKO KOKORY pořádá v úterý 8. května 2018 před mysliveckou chatou **III. ročník MÁJOVÉHO POHÁRU ve střelbě na asfaltové holuby** tzv. Americký trap 2x25 terčů, který vyvrcholí finálovou střelbou šesti finalistů.

Sraz na myslivecké chatě MS Kokory v 8.30, losování v 9.00 hod. Diváci jsou samozřejmě vítáni. Občerstvení je zajištěno.

M. P.

KARNEVALY JEŠTĚ JEDNOU

Na předních stránkách tohoto čísla KN se ohlédnutím připomenuly karnevaly ve škole, ve školce i v družině. Abychom informovali vyváženě, vrátíme se převážně obrazově i k maškarnímu plesu Sokola i následujícímu dětskému karnevalu oddílu NH, které jsme v únorovém čísle vzhledem k časové tísní a uzávěrce novin trochu odbyli.

Šerife, Červenou Karkulku, prosím, nezatýkejte, ta je z české pohádky a je nutno ji chránit. A navíc nese babičce víno.

Foto O. S.

Důstojní hosté bez masky na sokolských šibřinkách.

Foto L. L.

Oblíbené malování na obličej zajistili i uhradili „Sousedé“

Foto L. L.

DVA RYBÁŘI

se setkali letos z jara na speciální výstavě v Kroměříži. Ten co chytá ty největší ryby prohlásil, že i ten, co chytá ryby podstatně menší, může být a zpravidla také je, dobrý rybář.

Zájemců o společné fotografování s celebritou bylo opravdu hodně, ale kokorskému rybáři Františkovi přece jen zůstala na setkání pěkná památka. Na čtenářích je, aby oba rybáře poznali. Víme, že pro někoho to bude snad až příliš lehké. Pomozte těm, kteří se rybařině příliš nevěnují ani u vody, ani v televizi.

Kokorský rybář (letos se chystá chytat na Bečvě) má i svou rybářskou předzvěst, toho slavnějšího známe zejména z televize. Teď už určitě poznáte, kdo je kdo.

Foto archiv F. M.

OHLASY NA KOKORSKÉ NOVINY

Jsme v redakci velmi rádi, že můžeme tuto rubriku opakovaně otevírat. Po každém čísle vždy nějaký ten ohlas zaznamenáváme. V první polovině března jsme zaznamenali na počítači poznámku pana profesora MUDr. Bohumila Hučina z Prahy. Samozřejmě má pravdu. Z Kokor na začátku 1. republiky skutečně z čísla 81 odešli bratři Vojtěch a Bohumil, nikoliv Václav a Bohumil, jak díky překlepu uvedly Kokorské noviny. Nejdříve Vojtěch se jako bednář etabloval v pivovaru Velké Popovice. Otec pana profesora Bohumil odešel za bratrem a nakonec se usadil v Praze. Své děti Bohumila a Martu pak posílal do Kokor pravidelně na prázdniny k babičce Jiřikové, v době smrtelného válečného nebezpečí i na delší dobu, jak jsme o tom už v KN dříve psali a jak může doložit ještě dnes Ing. Jan Hučín. S omluvou a na vysvětlenou alespoň těchto pár řádků.

Dále s potěšením zaznamenáváme připomínku pana Oldřicha Zubíka ze Žeravic k fotografii čtyřiceti hráčů starých gard národní házené a další kontakty se členem slezského klubu vojenské historie panem Jiřím Kolářem, který s kamarády vykopál na Libavě zajímavé předměty, které zejména pamětníky z Kokor budou určitě zajímat. Obě témata zpracujeme v samostatných článcích.

Střed obce. Soubor důležitých kokorských budov.

Foto KN

Na lavičce před Obecním úřadem (právě v tomto středu obce) jsem při čekání na autobus také zaznamenal: Starší paní, kterou jsem bohužel v tu chvíli nedovedl přesně zařadit, procházela kolem a sama od sebe se na mne obrátila: „Kokorské noviny ráda čtu a beru je třikrát i pro příbuzné. Je tam pěkné počtení.“ Novinářská čest mi nedovolí, abych něco přikrášloval, ale věřte, měl jsem radost i po těch dvaceti letech práce kolem našeho listu.

KŠ

ČENĚK DOHNAL KOKORY LEPTÁNO DO SKLA

Občas si kupuji lahvé pivo (např. ležák Bernard) v půllitrové tmavé lahvi s patentním uzávěrem, který znali už naši otcové a dědové. V dávnější minulosti se však používaly více láhve tohoto typu litrové, do kterých plnili pivo jak pivovary, tak i někteří hostinští.

A právě fotografii takové láhve mi prostřednictvím paní starostky a obce zaslal na „mej“ pan Jiří Kolář z klubu vojenské historie „Slezsko“ a pídil se po historii, tentokrát civilní, která byla do povrchu zeleného skla vyleptaná. Byl tam totiž emblém s nápisem *Čeněk Dohnal Kokory* a drobná ozdoba. Text byl ve správném úhlu velmi dobře čitelný a pro kokorské pamětníky, a tedy i pro kronikáře, nijak záhadný. Proto jsem mohl velmi snadno požadované informace o kokorské hospodě „U Dohnalů“ (a o jejím někdejší majiteli Čeněku Dohnalovi) badateli poskytnout, což jsem bez zbytečného odkladu také učinil. Konzultoval jsem to samozřejmě s paní Marií Uvírovou rozenou Dohnalovou, vnučkou zmíněného pana Dohnala a jejím manželem, který uchovává rodinné vazby v dobré paměti.

Posléze se rozvinula čilá korespondence po internetu mezi J. Kolářem a kronikářem obce Kokory se zvláštním „zabarvením“ z naší strany - s trochou smutku - vyplývajícím ze skutečnosti, že kdysi slavná Dohnalova

va hospoda či dokonce restaurace je v současnosti mimo provoz, opuštěná a zavřená.

Pan Kolář nás dále upozornil, že se s přáteli chystá (po rozmrznutí půdy) kopat v zaniklé obci na Libavě, kde předpokládají mimo jiné také nález dalších lahví.

V současnosti mají nadšenci z klubu tuto akci již za sebou a s jejími zajímavými výsledky seznámíme čtenáře KN (aby to bylo napínavější) v dalším čísle. Na doplnění údajů o rodině Čeněka Dohnala jsme v redakci zajistili pro pana Koláře historickou fotografii, kterou v rodinném albu nazval Čeněkův syn pan Ladislav Dohnal „Naše začátky s Cilenkou“. Pár údajů bude jistě zajímat i naše čtenáře. *Pan Čeněk Dohnal (uprostřed v klobouku) v době, kdy už před léty prosperující hostinec ((dříve na Osmeku, v tu dobu už po léta u Dohnalů) předal svému synovi Ladislavu Dohnalovi.*

Kokorská pivní láhev s emblémem (možná už z Rakouska Uherska nebo spíše z 1. republiky) Foto J. Kolář

Foto rodinný archiv

Nezbývá než doufat, že inzerce o prodeji „Dohnalovy hospody“ brzy zmizí a že už v Kokorách nebude problém zajít i během dne na kávu či na pivo, případně i dobře poobědvat, jako tomu bylo za Čeněka či Ladislava Dohnala a ještě i za jejich následovníků.

Foto KN 16. 4. 2018

SRAZY ABSOLVENTŮ KOKORSKÉ ŠKOLY

Tato rubrika našich novin je vděčná a oblíbená. Tentokrát jsme našli v archivu (vlastně od L. Zapletala) fotografii někdejších padesátníků, ročník narození 1933, kteří před léty v roce 1983 zašli i na hřbitov k hrobu svých učitelů a spolužáků i se svými tehdy žijícími učiteli A. Válkem, J. Neužilém, R. Zemanem a Olšákem. Snímek jsme vybrali i proto, že na něm poznáváme mnohé z výrazných a známých rodáků - zemřelých i těch, kteří ještě do kokorské historie a také do našich novin svým podílem zasahovali či dosud zasahují a poskytují nám svou paměť a své zážitky.

Třída končila školu za ředitele R. Macháčka.

Z archivu L. Zapletala

Skupina není nejlépe rozestavena a tak zmíníme jen několik jmen a tentokrát úlohu obrátíme. Poprosíme čtenáře, aby ke jménu hledali na snímku postavu a pamětníky prosíme, aby mladším pomohli dnešní pět-aosmdesátníky rozpoznat. Z učitelů asi bude nejméně známý pan učitel Olšák. A teď už ta jména : A. Strnadlová, B. Sládečková, D. Strnadlová, M. Krkošková, R. Procházková, J. Neužilová, L. Vitoslavská, M. Kavková, M. Kratochvilová, E. Zitta, J. Balcárek, R. Havelka, J. Pavlík, MUDr. J. Hučín, Ing. Jan Hučín, Drajsajtl, Jedlička, F. Trávníček, L. Zapletal. Těm, kteří nejsou dobře vidět, nebo jsme je nejmenovali, posíláme omluvu, snad budou na druhém snímku.

Schůzky se spolužáky a, pokud to jde, i s učiteli, se staly velmi oblíbenými a redakce děkuje organizátorům ze všech generací za udržení této tradice. A jako obvykle připojujeme za letošní osmdesátníky z ročníku 1938 jejich už známé heslo: „**Ve čtvrtek po hodech**“ – letos je to ovšem přelomové datum, a tak s upřesněním se ještě ozveme. A už je to tady, po konzultaci na obci (a zprostředkovaně také na faře) zjišťujeme, že hody budou letos až 19. 8. **Takže ve čtvrtek po hodech znamená tentokrát 23. srpna.** Tak spolužáci, pamatujte. Těšíme se. *Kš*

Tradiční sraz před školou.

Foto archiv L. Z.

Tradiční fotografie před školou nám dovoluje připomenout i další jména, která na fotografii ze hřbitova z technických důvodů chyběla, nebo byla obtížně rozeznatelná.. Je to především někdejší třídní a ředitel obecné školy Jan Potěšil a dále A. Horák, L. Zapletal z Pusté a L. Zapletal z Ulice, V. Kozák a B. Fialová. K úplné identifikaci jich stejně ještě několik chybí.

Redakce KN prosí organizátory srazů v roce 2018, aby nás informovali o termínu, případně napsali i po srazu a dali k dispozici (pokud jim to bude vyhovovat a budou souhlasit) foto skupiny, případně i se jmény účastníků. Moc děkujeme. *KN*

ZAJÍMAVÝ NÁLEZ

V sobotu 14. 4. 2018 našli při všeobecném úklidu mladí kokorští hasiči M. Tulpová a V. Pikner na půdě hasičského domu prázdnou dělovou nábojnici poměrně velké ráže přes 100 mm a přinesli ji ukázat kronikáři. Ten pořídil prvotní fotografický záznam. Pokud se podaří bližší identifikace, budeme naše čtenáře o další cestě nálezu později informovat.

Mladí nálezci před budovou redakce.

Foto KN

Podle neoficiálního vyjádření expertů znalých problematiky nábojů a výzbroje, nebyl nález nebezpečný. Jako zajímavost uvádíme, že na odrezování, které by pomohlo bližší identifikaci typu nábojnice, se údajně dá použít Coca-Coly. *kš*

ODDÍL MALÉ KOPANÉ

1. AC KOKORÁČEK

Oddíl malé kopané 1. AC Kokoráček zahájil jarní sezonu zápasem v Majetině prohrou. V dalším zápase na Starém hřišti v Kokorách naše družstvo zvítězilo poměrem 3:0 nad týmem Drym Tým z Přerova. Další domácí zápasy budou ohlášeny vždy obecním rozhlasem.

Plesovou sezonu v Kokorách jsme ukončili naším Sportovním plesem, který se i letos vydařil. Kapela Los Playboys měla, tak jako loni, vynikající ohlas. Na tanečním parketu udržela návštěvníky až do 2. hodiny ranní. Poděkování patří hlavně všem sponzorům plesu, kteří poskytli zajímavé dary pro losování o ceny. Nesmíme opomenout poděkovat také všem, kteří se podíleli na přípravě plesu a samozřejmě i obsluze, která se postarala o všechny přítomné.

Pavel P.

HÁZENÁ - KORESPONDENCE

ŽERAVICE – KOKORY.

Jak už jsme se zmínili v „Ohlasech na Kokorské noviny“, napsal nám na mejlovou adresu pan Oldřich Zubík ze Žeravic. Na snímku z turnaje „starých gard“ ze str. 14 minulého čísla KN pomohl s identifikací alespoň jednoho hráče. Mezi hráči Dluhonic Galnorem a Kalabusem rozpoznal v horní řadě hráče ze Žeravic Mirka Štafu. Mirek byl stejný ročník (1927) jako kokorský i žeravský hráč Vysloužil, řečený „Vlk“. Štafa s oblibou točil zadovky, píše dále O. Z., a mimo házenou úspěšně zpíval a tančil v národopisném souboru na Veselíčku. Jako zpěvák neměl v Žeravicích konkurenci, když pomineme profesionála Václava Halíře. Potěšilo nás, že se Olda zajímal o naši brožuru o stoleté historii Sokola Kokory a 80 letech národní házené, zejména prostřednictvím našeho věrného čtenáře a jeho spolužáka Přemka Nevrlý. Oskosenou brožurku umístil jako volně přístupnou na web, jak píše „pro příznivce našeho národního sportu“, ke kterým se stále počítám“. Můžete ji stáhnout z webu Uložto (<https://uloz.to/t9juTjriHA1/sokol-kokory-historie-pdf>). Zkusil jsem to a podařilo se. Díky Oldo.

Po čase se O. Z. ozval znovu a k textu připojil spoustu údajů a tabulek o ligových soutěžích, z období, kdy spolu hrály oddíly národní házené Žeravic a Kokor v nejvyšší soutěži, tedy v první lize, samozřejmě jako rivalové. Připojil i zajímavé fotografie, z nichž některé postupně využijeme. Samozřejmě musíme konstatovat, že úspěchy našich sousedů byly o mnoho výraznější, ale také, že se i historicky našlo dost hráčů i hráček, kteří hráli za oba oddíly. Za spolupráci upřímně děkujeme. Čtenáři KN si jistě zaslouží získat z tohoto soupeření i spolupráce alespoň vzpomínkové základní informace. Národní házené zdar.

KŠ

9. 5. 1977 Stadion v Žeravicích, utkání Morava-Čechy s Kokorákem Pavlem Nakládalem, který hrával za Kokory a ligu za Žeravice. Foto Jan Teimer

DĚVČATA

HRAJÍ NÁRODNÍ HÁZENOU

Oddíl národní házené T. J. Sokol Kokory má mezi mládežníky také dvě družstva děvčat a to mladší a starší žákyně. Děvčata absolvovala zimní přípravu, každý týden dvěma tréninky v sokolovně a dvakrát v průběhu ledna a února trénovala ve sportovní hale v Troubkách.

Obě kategorie odehrály také dva zimní halové turnaje. O něco lepších výsledků dosáhla mladší děvčata, když na lednovém turnaji v Troubkách porazila Chropyni a Studénku B a na únorovém turnaji v Brně přehrály Kokoračky Pustějov, Humpolec B a Draken Brno. Na obou turnajích se tak umístily uprostřed tabulky. Nejlepší střelkyní se stala Bolfová (32 branek), dále Grossmannová (15) a Kubošová (6). Po podzimním 3. místě v Severomoravské oblasti jsou děvčata připravena na jaro v sestavě: Brankářka Mariana Ryšánová, obrana S. Mikušová, A. Malátková, T. Dohnalová, J. Čechová, L. Hlavinková, L. Habáňová a M. Čapková. Pro útok jsou připraveny: D. Bolfová, E. Grossmannová, K. Kubošová a T. Mandrholcová, V. Poučenská a M. Kameníková.

Starší žákyně sbíraly zkušenosti v zápasech se silnými družstvy na turnajích ve Staré Vsi n. O. a v Troubkách. Mezi střelkyně se zařadily: E. Dreisaitlová (10), Marková (4), Burdiová (3), Valoušková (3), Telcová (2).

Na jaro se děvčata připravují v sestavě: Brankářky L. Vysloužilová a Magdaléna Ryšánová, do obrany L. Telcová, S. Matoušková, M. Matoušková, T. Zlámalová, I. Juniková, M.C. Burdiová a V. Kučerová. Pro útok jsou připraveny E. Dreisaitlová, A. Skopalová, M. Valoušková, V. Marková, J. Dreisaitlová, N. Zaoralová a V. Červenáková.

Přes dvacet děvčat mladších i starších žákyň se sešlo na hřišti na trénink 18. 4. Jsou nejen z Kokor, ale i z Nelešovic, Majetína, Císařova a dokonce i z Čertoryje za Dubem n. M.

Foto KN

Trenéry obou družstev jsou manželé František a Ludmila Dostáloví, kterým je třeba i z tohoto místa výrazně poděkovat za obětavost a výraznou angažovanost a děvčata by je měla odměnit dobrými výkony a bojovnou morálkou. My diváci je budeme rovněž podporovat a na jarní mistráky se už těšíme.

Na základě podkladů od Františka Dostála zpracoval KŠ

OD KDY ZAČÍT CVIČIT A SPORTOVAT?

Na tuto otázku je zdánlivě jasná a jednoduchá odpověď: no přece od malička. Tím samozřejmě nemyslíme předčasnou úzkou specializaci na výkonnostní či vrcholový sport. Předpokládáme, že jde o rozvíjení pohybových a dalších schopností dětí s rozsahem a intenzitou úměrnou jejich věku. A hlavně s radostí a hravostí.

Že je to správná cesta jsme se přesvědčili při návštěvě cvičebních hodin pro ty nejmenší v kokorské sokolovně.

CVIČENÍ RODIČŮ S DĚTMI

Pro ty opravdu nejmenší zajišťuje, dalo by se říci pohybové hry, rozvíjení základních druhů pohybů, rovnováhy, soutěživost a pobyt v kolektivu vrstevníků iniciativně, obětavě a odborně členka Sokola Kokory, sestra Jana Valdivia (roz. Pavlíková), navíc vynikající házenkářka. Jde o cvičení zhruba deseti dvojic dospělého s dítětem, přítomnost rodiče či prarodičů

je totiž podmínkou. Tato, dalo by se říci vymoženost, má v Sokole Kokory poměrně dlouhou tradici. Vždyť před léty absolvovala toto cvičení a hry rodičů a dětí se svými dětmi, jako cvičitelka i paní starostka, dále matka dnešní cvičitelky a další. Tuto lákavou možnost však kokorské maminky využívají minimálně a tak je kolektiv cvičících vytvořen zejména se zájemců z okolních obcí. Cvičení s nastupujícím jarem a létem pomalu doznívá, věřme, že pro příští sezónu snad kokorských přibude. Bylo by opravdu škoda, takové možnosti nevyužít.

Bývá nás víc, ale sluníčko a květy, to je velká konkurence. Foto KN
Úsměvy rodičů i dětí dokládají uvolněnou a úsměvnou atmosféru. Přidáme alespoň půl řádku poděkování. Díky Jano.

PŘÍPRAVKA VEDE KE VŠESTRANNOSTI

Dobře si vzpomínám, jak jsem chodil do cvičení do Sokola do starého sálu i na hřiště. Vedl nás tehdy Karel Obzina. S házenou jsme začínali až o něco později. Takové všeobecné cvičení v Kokorách pak dlouho chybělo, zvláště pro menší děti. Zasluhou manželů Vladimíra a Lucie Klvaňových, kteří se po postavení rodinného domu na Olomoucké velmi dobře i s dětmi v obci adaptovali, takové cvičení už druhý rok běží. Vžil se pro ně název příprava. A tomu odpovídá i náplň. Je to příprava pro další pohybové aktivity, například i pro házenou, ale nejen pro ni.

Při návštěvě redakce vířilo v sále 14 cvičenců a cvičenek. Trošku jsme narušili program cvičební hodiny a poprosili děti i cvičitele, aby se přemístili k žebřinám (my jsme říkali ripstoly). Nečekali jsme ovšem, že děcka vylezou až nahoru. A tak jsme to „zmáčkli“, abychom si tuto věkovou kategorii mohli porovnat s těmi nejmenšími.

texty KŠ

Troška odpočinku a úsměv pro noviny. Ale pozor! Za malou chvíli bude cvičební hodina intenzivně pokračovat. Foto KN

JARNÍ POHODA

V polovině dubna byly už Kokory samý květ, příjemně teplo a sluníčko. Není tedy divu, že jsme při objíždce obce potkali u sokolovny na pohodové procházce s mazlíčkem dívčinku, která nám jaksi symbolizovala tuto pohodu. A tak ji zachytil redakční fotograf.

Při další cestě jsme objevili změny v „Koutě“ a typickou kamennou zídku z kokorského kamene. Takových bylo v obci ještě nedávno několik, a možná je jich škoda.

Ty se o psíčka budeš pěkně starat a on tě už brzy bude bránit Foto redakce KN

To už magnólie začaly opadávat.

Foto KN

NOVOSTAVBA A KAMENÁ ZÍDKA

Jakoby se v „Koutě“ potkaly dvě epochy. Novostavbu dneška vítáme a loučíme se kamennou zídkou našich otců a dědů.

Foto KN

Kokorské noviny, č. XX/2, duben 2018, noviny obce Kokory, periodický tisk územního samosprávného celku, vychází 6x ročně. Vydavatel: Obec Kokory, 751 05 Kokory 57, www.obcekokory.cz, vychází 27. dubna 2018, evidenční číslo: MK ČR E 12660, šéfredaktor: Ing. Alois Košťálek (Kokory 118), Redakční rada: Ing. Dominik Jurečka, Drahomíra Lörinczová, Bc. Lubomír Rýc, Ing. Ondřej Ryšán, Hana Zittová.
 Zlom, sazba a tisk Computer Media s.r.o.; www.obecní-noviny.cz